

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 319/2014-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 13. mája 2014 predbežne prerokoval sťažnosť J. M., zastúpeného advokátom JUDr. Jozefom Furčákom, Advokátska kancelária, Námestie sv. Egídia 44, Poprad, vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 12, čl. 13, čl. 46, čl. 47 a čl. 48 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Okresného súdu Košice – okolie č. k. 12 Er 458/2003-22 zo 7. januára 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. M. o d m i e t a pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „ústavný súd“) bola 18. marca 2014 doručená sťažnosť J. M. (ďalej len „sťažovateľ“), pre namietané porušenie jeho základných práv podľa čl. 12, čl. 13, čl. 46, čl. 47 a čl. 48 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) uznesením Okresného súdu Košice – okolie (ďalej len „okresný súd“) č. k. 12 Er 458/2003-22 zo 7. januára 2014.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti uviedol:

«Proti právoplatnému a na odvolanie neprípustnému rozhodnutiu OS Košice – okolie, ktoré sťažovateľ prevzal 22.1.2014 podávame ústavnú sťažnosť, pretože: Exekúciu možno vykonať len podľa § 62 Exekučného poriadku a za takú predmetnú exekúciu nemožno považovať, keďže:

- *exekútor zaslal v r. 2003 upovedomenie o začatí exekúcie na nesprávnu adresu, a teda ju právne a účinne nedoručil,*
- *napriek jeho pochybeniu si vyúčtoval takmer 200% trov konania, hoci sťažovateľ o exekúcii nevedel, nemohol sa nijako brániť, ani dobrovoľne plniť a zamedziť ani vysokým trovám. Toto pochybenie exekútora nemôže ísť na vrub sťažovateľa,*
- *po 9 rokoch a desiatich mesiacoch si exekútor so spätnou účinnosťou svojvoľne a neprípustne svoju chybu „napravil“ a skombinoval tak, že považoval exekúciu za začatú od r. 2003, a to aj pokiaľ ide o trovy konania. Súd sa v napadnutom rozhodnutí s týmito chybami exekútora nezaoberal a zmätočne rozhodol v zásadnom rozpore s exekučným poriadkom.*

Pretože v predmetnej veci vyšli najavo nové skutočnosti, podal sťažovateľ návrh na obnovu konania s priloženou prílohou zo dňa 9.2.2014. Zároveň podal na GP SR podnet na mimoriadne dovolanie. Jeho podnet bol prijatý, čo potvrdzuje priložený list GP SR zo dňa 9.2.2014. Sťažovateľovi bolo už v inom konaní doručené nezákonné rozhodnutie, kde je rovnako exekúcia, tiež podal na tom istom súde návrh na obnovu konania, no ten istý súd je vo veci nečinný už 23 mesiacov a vec je riešená sťažnosťou na ÚS SR.

Keďže sťažovateľ už vyčerpal všetky možnosti a nápravy sa nedočkal, pričom je napadnuté rozhodnutie v zásadnom rozpore s hmotným právom, nie je zrušené a je spôsobilé privodiť mu veľmi vážnu ujmu a na súčasnú situáciu je preňho aj likvidačné, žiadame, aby Ústavný súd rozhodol takto:

Základné práva JUDr. J. M., vyjadrené v čl. 12, 13, 46, 47, 48 Ústavy SR porušené boli.

Ústavný súd napadnuté rozhodnutie zrušuje a predmetnú exekúciu zastavuje.

JUDr. J. M., priznáva primerané finančné zadosťučinenie vo výške 5.000,- eur, ktoré je Krajský súd v Košiciach povinný zaplatiť menovanému do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

JUDr. J. M. priznáva náhradu trov právneho zastúpenia, výška ktorých bude vyčíslená v rozhodnutí Ústavného súdu SR.

Kancelárii Ústavného súdu SR ukladá zaplatiť trovy právneho zastúpenia AK JUDr. Furčák Jozef, Námestie sv. Egídia 44, 058 01 Poprad.»

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Uplatnenie právomocí ústavného súdu je viazané na splnenie viacerých formálnych aj vecných náležitostí návrhu na začatie konania (čl. 127 ods. 1 ústavy, § 20 a § 49 a nasledujúcich zákona o ústavnom súde). V tejto súvislosti už ústavný súd opakovane uviedol, že všeobecné náležitosti návrhu musí spĺňať každý návrh, a to tak náležitosti týkajúce sa formy návrhu, ako aj jeho obsahu. Ústavný súd je potom viazaný návrhom na začatie konania (§ 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde).

To znamená, že ústavný súd môže rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorého označil za porušovateľa svojich práv (m. m. II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05).

Uvedené osobitne platí v prípadoch, v ktorých sú osoby požadujúce ochranu svojich základných práv a slobôd zastúpené kvalifikovaným právnym zástupcom, advokátom.

Ústavný súd v prvom rade konštatuje, že v posudzovanom prípade je obsah sťažnosti neurčitý, nepresný a neúplný.

V petite predloženej sťažnosti sťažovateľ, zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom, opomenul spisovou značkou označiť rozhodnutie, ktorým malo dôjsť k porušeniu jeho uvedených práv. Sťažovateľ tiež v petite svojej sťažnosti neoznačil porušovateľa ním uvedených základných práv. Takto formulovaný petit sťažnosti ústavný súd považuje za neurčitý a nekonkrétny, neumožňujúci jednoznačne stanoviť predmet tohto konania, ale predovšetkým ide o petit, ktorý je z uvedených dôvodov nevykonateľný. Nevykonateľný je tiež návrh sťažovateľa v druhej vete petitu, ktorým navrhuje ústavnému súdu zjavne nad rámec jeho právomoci zastaviť „*predmetnú exekúciu*“. Takýto návrh nespĺňa náležitosti ustanovené v § 20 ods. 1, ale predovšetkým v § 50 ods. 1 zákona o ústavnom súde. Zmätočnou je tiež tretia veta petitu, v ktorej navrhuje zaviazať zaplatením primeraného finančného zadosťučinenia „*Krajský súd v Košiciach*“, avšak z celého obsahu sťažnosti nie je možné zistiť, akým spôsobom mal tento zasiahnuť do sťažovateľom označených základných práv a sťažovateľ ho za porušovateľa svojich základných práv v sťažnosti ani neoznačil. Napokon sťažovateľ v rozpore s § 36 zákona o ústavnom súde navrhuje, aby trovy tohto konania nahradil jeho právnemu zástupcovi ústavný súd prostredníctvom Kancelárie Ústavného súdu Slovenskej republiky.

Rovnako odôvodnenie predloženej sťažnosti neobsahuje označenie rozhodnutia, ktorým malo dôjsť k zásahu do sťažovateľom označených základných práv. Sťažovateľ rozhodnutie, ktoré sťažnosťou napáda, označil iba v záhlaví svojej sťažnosti, pričom aj v tomto prípade uviedol spisovú značku nesprávne. Rovnako závažným obsahovým nedostatkom sťažnosti je skutočnosť, že v celom jej odôvodnení sa nenachádza čo i len

jediná dostatočne konkrétna a určitá ústavnoprávne relevantná námietka, ktorá by mala svedčať v prospech záveru o porušení niektorého z označených základných práv alebo slobôd podľa ústavy a na ktorých ochranu je ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy povolaný. Ústavný súd v tejto súvislosti už opakovane konštatoval, že zo vzájomnej väzby medzi relevantnými ustanoveniami zákona o ústavnom súde [§ 20 ods. 1 a § 50 ods. 1 písm. a)] vyplýva, že sťažovateľ musí označiť základné práva a slobody, vyslovenia porušenia ktorých sa domáha, nielen označením príslušných článkov ústavy, ale musí ich konkretizovať aj skutkovo (m. m. IV. ÚS 124/08, IV. ÚS 146/08), t. j. uviesť, z akých dôvodov malo dôjsť k ich porušeniu, a navrhnúť v tejto súvislosti dôkazy.

Podľa ústavného súdu má nedostatok odôvodnenia významné procesné dôsledky. Je základnou povinnosťou sťažovateľa, aby čo najpresnejšie opísal skutkový stav, z ktorého vyvodzuje svoj procesný nárok na ochranu poskytovanú ústavným súdom. Okrem opísania skutkových okolností musí odôvodnenie sťažnosti obsahovať najmä právne argumenty a právne posúdenie predloženého sporu. Nevyhnutnou podmienkou konania ústavného súdu o individuálnej sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby podľa čl. 127 ústavy je teda vznesenie relevantných námietok zo strany sťažovateľa spočívajúcich v uvedení skutočností svedčiacich o porušení jeho základných práv alebo slobôd rozhodnutím, opatrením, procesným postupom, príp. inou aktivitou alebo nečinnosťou konkrétneho orgánu verejnej moci (orgánu štátnej správy, územnej alebo záujmovej samosprávy, súdu atď.). Vznesenie takýchto námietok podanie sťažovateľa neobsahuje a samotný subjektívny názor sťažovateľa o porušení jeho práv nie je dostatočným dôvodom na záver, že mohlo dôjsť k ich namietanému porušeniu, ak chýbajú objektívne okolnosti, ktoré by dovolili takýto záver aspoň na účely prijatia sťažnosti na ďalšie konanie. Keďže sťažnosť, ktorá bola doručená ústavnému súdu, neobsahuje kvalifikované odôvodnenie, nespĺňa ani podstatnú zákonom predpísanú náležitosť ustanovenú v § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde.

Napokon ústavný súd zistil aj nedostatky v splnomocnení udelenom sťažovateľom advokátovi pre konanie pred ústavným súdom, keďže toto je vymedzené „*na podanie ústavnej sťažnosti v právnej veci porušenia ústavného práva na prerokovanie veci bez prietahov*“, pričom predmetná sťažnosť zjavne z obsahového hľadiska tento rozsah splnomocnenia presahuje.

Ústavný súd stabilne judikuje, že povinnosti advokáta vyplývajúce zo zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov vylučujú, aby ústavný súd nahradzoval úkony právnej služby, ktoré je advokát povinný vykonávať tak, aby boli objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie konania, ale aj prijatie sťažnosti na ďalšie konanie, ak sú na to splnené zákonom ustanovené predpoklady. Osobitne to platí pre všetky zákonom ustanovené náležitosti úkonov, ktorými začína konanie pred ústavným súdom (napr. II. ÚS 117/05, III. ÚS 236/07, III. ÚS 334/09).

Popísaný rozsah nedostatkov sťažnosti má v okolnostiach posudzovaného prípadu za následok záver, že ani prípadná výzva adresovaná sťažovateľovi na účel doplnenia predloženého podania by nemohla viesť ku zhojeniu jeho väd. Doplnenie sťažnosti by totiž s ohľadom na uvedené malo za následok de facto podanie novej sťažnosti.

Pretože predmetná sťažnosť v predloženej podobe neobsahuje náležitosti, ktoré na uplatnenie právomoci ústavného súdu ustanovuje ústava a zákon o ústavnom súde, a síce jednoznačnú špecifikáciu základných práv a slobôd, ktorých porušenie sťažovateľ žiada od ústavného súdu vysloviť, nezameniteľné určenie zásahu, ktorým mali byť v prípade sťažovateľa porušené jeho základné práva a slobody, ako ani relevantné odôvodnenie ako východiskový rámec sťažnosti obsahovo korešpondujúce s návrhom na rozhodnutie vo veci samej, ústavný súd sťažnosť odmietol pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku nezaoberal sa už ústavný súd ďalšími návrhmi formulovanými sťažovateľom v petite sťažnosti (zrušenie napadnutého uznesenia, návrh na priznanie náhrady trov konania, návrh na priznanie finančného zadosťučinenia).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. mája 2014